

Arrest

nr. 339 598 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 december 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 21 december 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 januari 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 19 maart 2024.

1.3. Op 7 februari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 10 februari 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren in 1993 in Hartishek, Somali regio in Ethiopië. U bezit de Ethiopische nationaliteit.

U werd geboren in Hartishek. U ging niet naar gewoon onderwijs, maar wel naar de Koranschool. U werkte als een poetsvrouw samen met uw zus en stampte sorgum.

Op een dag wandelde u op straat met een vriendin. Een man, A.(...) genaamd, gebaarde om naar hem te komen en hij vroeg u ten huwelijk. U weigerde. U vertelde dit aan uw ouders, en zij volgden uw mening. De volgende dag kwam deze man uw vader tegen op straat en vroeg om hem onder vier ogen te spreken. Uw vader besloot hem uit te nodigen bij jullie thuis, maar weigerde u uit te huwelijken aan hem.

A.(...) besloot daarom twee vrouwen op u af te sturen. Op 16 oktober 2020 lokten zij u mee met een smoesje om een trouw bij te wonen. U werd echter aangevallen door A.(...) en twee andere mannen. Hij vluchtte hierna naar Somalië. U werd teruggevonden door uw familie.

In 2023 begon een man geld in te zamelen voor u en begon uw reis uit Ethiopië te regelen. In diezelfde periode kwam A. (...) terug naar uw dorp. In maart 2023 kwam hij uw vader tegen op straat. Er vielen woorden en de volgende dag doodde A.(...) hem. Hij vluchtte daarop terug weg.

Op 1 mei 2023 vertrok u, samen met de man die uw reis geregeld had, naar Addis Abeba en vertrok daarna meteen naar Turkije. Daar bleef u vier maanden alvorens naar Griekenland te vertrekken op 28 augustus 2023. In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in op 31 augustus 2023. U kreeg de internationale beschermingsstatus toegekend op 28 oktober 2023. Op 12 december 2023 kwam u met het vliegtuig toe op Belgisch grondgebied. U diende op 21 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u medische documenten voor betreffende uw problemen aan uw onderlichaam, een attest VGV (enkel recto), email communicatie met GAMS en medische documenten Griekenland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u neergelegd medisch attest van 13 maart 2024 blijkt dat u een verlies in de zenuwen heeft van de onderzochte spieren. Er werd u kinesitherapie voorgeschreven en het gebruik van spalken om uw medische problemen te behandelen. Uit het attest valt echter niet af te leiden hoe vaak u deze kinesitherapie dient te volgen en voor hoe lang, of hoe vaak u opgevolgd dient te worden. Ook is het niet duidelijk uit het attest of deze behandeling tot doel heeft uw gezondheidsproblemen volledig te genezen of enkel verzachten. In tussentijd bent u een rolstoelgebruiker. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd daarom beoordeeld dat uw persoonlijk onderhoud diende plaats te vinden in een ruimte die rolstoeltoegankelijk was. Er werd hier mee rekening gehouden waarbij het persoonlijk onderhoud plaatsvond in een lokaal dat niet alleen rolstoeltoegankelijk was maar ook dicht bij de lift, sanitair en pauzeruimte. U diende overigens niet zelf uw rolstoel vooruit te rollen, maar werd hierbij bijgestaan door een vriendin. Er werd u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud af te leggen waarop u bevestigend antwoorde (NPO, p.2). Ook werd er uitgelegd dat u een pauze kon aanvragen indien u daartoe de nood zou voelen. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen goed begrepen had (NPO p.35), ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop en de kwaliteit van het interview.

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 28 oktober 2023 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoon dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal heeft hierbij ten volle rekening gehouden met de beslissing van de autoriteiten van Griekenland om u internationale bescherming toe te kennen. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het niet gebonden is door deze beslissing maar integendeel een eigen nieuw, individueel, volledig

en actueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend moet uitvoeren.

Daarom heeft het Commissariaat-generaal de autoriteiten van Griekenland om de informatie verzocht die zij in bezit hebben en die heeft geleid tot de toekenning van uw internationale beschermingsstatus aldaar.

Het Commissariaat-generaal heeft echter binnen een redelijke termijn geen (gunstig) antwoord op deze aanvraag ontvangen en heeft zijn analyse dus gebaseerd op de beschikbare elementen, waaruit blijkt dat uw verzoek ongegrond is.

U haalt voor het CGVS aan dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omwille van een aan u gericht huwelijksvoorstel door een zekere A.(...) dat zowel door u als uw vader geweigerd werd waardoor jullie slachtoffer werden van geweld uitgaande van deze man. U vreest bij terugkeer opnieuw problemen te kennen ten gevolge van dit geweigerde huwelijksaanzoek. **Volgende pertinente bedenkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u geschetste asielrelaas.**

Het aan u gerichte en beweerde huwelijksvoorstel wordt niet als geloofwaardig geacht.

U geeft aan dat u ten huwelijk werd gevraagd door een zekere A.M. (...). Nadat u en uw vader dit voorstel weigerden, begonnen de problemen voor u die ervoor hebben gezorgd dat u het land verliet. Vooreerst kunnen vragen gesteld worden bij de door u beschreven omstandigheden en context waarin dit huwelijksaanzoek zou hebben plaatsgevonden. Voor het CGVS verklaart u immers dat u – na een eerder ‘toevallige’ ontmoeting op straat – benaderd zou zijn door deze man en dat hij u bij deze gelegenheid meteen ten huwelijk vroeg. Het is hierbij al vreemd dat een voor u wildvreemde man, van wie u ook amper kan zeggen hoe hij u kende, u op deze manier zou aanspreken op straat en u meteen ten huwelijk zou vragen. Zeker in de context van de Ethiopische Somali regio is het uiterst merkwaardig dat het huwelijksaanzoek op deze manier gebeurd zou zijn. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het de familie van de man is die het huwelijk moet accepteren alvorens de vader van de aanzoeker de familie van de vrouw contacteert – maar dat dus zeker niet de vrouw in kwestie als eerste (uit het niets) wordt gecontacteerd. U haalt voor het CGVS verder aan dat u na deze wat vreemde ontmoeting naar huis keerde, uw ouders inlichtte over wat er gebeurd was, maar dat zij nogal onverschillig reageerden, dat ze enkel vroegen wie hij was, en dat ze vervolgens zeiden om het zo te laten aangezien het niet te vertrouwen was (NPO, p.22). Ook deze beweerde reactie van uw ouders is uitermate vreemd te noemen. Uw verklaring over hun nogal onverschillige reactie is in de context en omgeving waar u opgroeide erg onaannemelijk. Het is niet geloofwaardig dat uw ouders geen verdere stappen ondernomen zouden hebben om te weten te komen om wie het ging om zo te anticiperen op eventuele toekomstige problemen. Zoals gezegd, het verloop van het door u beweerde huwelijksverzoek past in het geheel niet in de Somali context.

Het is verder ook een vraagteken hoe deze man u zou kennen en er bijgevolg toe zou zijn gekomen u een huwelijksaanzoek te doen. **Wanneer u dit gevraagd wordt, komt u niet verder dan de vage veronderstelling dat hij waarschijnlijk info (over u) heeft gevraagd (zie NPO, p.21). Verder kan u op geen enkele manier aangeven hoe deze man u kent, of leren kennen heeft, aangezien er geen enkele link tussen u (en uw familie) en hem vast te stellen valt. Dat deze man u als het ware vanuit het niets een huwelijksaanzoek zou doen, zomaar op straat, zonder eerst via uw familie te gaan, is zoals eerder gezegd bijzonder onaannemelijk. De onwaarschijnlijkheid der gebeurtenissen blijkt ook uit het vervolg van uw relaas. Waar redelijkerwijze verwacht zou worden dat de man in kwestie uw familie zou aanspreken, en dus naar jullie huis zou komen, verklaart u echter dat uw vader deze man de volgende dag opnieuw toevallig tegen het lijf zou zijn gelopen toen uw vader op weg naar huis was (NPO, p.22). Vervolgens zou uw vader deze man (weer een dag later) in jullie huis uitgenodigd hebben zonder dat hij in eerste instantie door zou hebben gehad dat het over de man ging die u een dag eerder ten huwelijk had gevraagd – wat ook al bijzonder vreemd is. De man zou dan de volgende dag naar jullie woning zijn gekomen, zonder dat uw vader wist dat het om de man in kwestie ging, en zou dan pas begrepen hebben om wie het werkelijk ging. Uw vader zou dan het aanzoek geweigerd hebben omdat het een man was die zijn vrouwen slecht behandelt – al is het ook hier niet duidelijk hoe uw vader hiervan op de hoogte was.**

De ongeloofwaardigheid van het door u beweerde huwelijksaanzoek wordt verder bevestigd door uw wel erg beperkte kennis over deze man. **Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat u toch een zekere kennis heeft van uw vervolger gezien de impact die hij op uw leven zou hebben gehad. Nochtans blijkt deze kennis veruit ondermaats te zijn. Gevraagd wat de derde naam is van A.(...), geeft u aan dat u zijn volledige naam niet kent. U kent hem namelijk niet goed en hij is geen kennis van u (NPO, p.10). Dat u niet de volledige naam weet van uw vervolger kan absoluut niet overtuigen, zeker gezien u meent dat hij niet alleen u mishandelde, maar ook uw vader zou hebben vermoord. Het enige dat u weet, is dat hij tot de Ogaden clan (veruit de grootste clan in uw regio van herkomst) zou behoren en telkens wanneer er gevraagd wordt naar meer informatie over zijn persoon blijft u steken bij deze nogal povere verklaring (NPO, p.16-17). Ook wanneer er wordt gevraagd hoe deze man er precies uit zag, zijn uw verklaringen dermate vaag dat ze op een groot deel van de mannelijke bevolking kan slaan. U zou het huwelijksvoorstel geweigerd hebben op basis van wat u gehoord had over hem. Zo zou hij reeds enkele malen gehuwd en gescheiden zijn. Wie deze vrouwen zijn en wanneer hij met hen**

trouwe kan u echter niet meegeven. Nochtans zou het interessant zijn om zich grondig te informeren over deze man, eventueel zelfs bij deze vrouwen, alvorens een beslissing te maken of nadien een zicht te krijgen op wie deze man nu eigenlijk is. Immers uit de beschikbare informatie blijkt dat de familie van de vrouw zich dient te verdiepen in de persoonlijke achtergrond van de man, zijn clan, zijn gewoontes en principes (Somalia Marriage and divorce, p.8). Dat noch u noch uw ouders het daarom niet verder onderzocht is weinig geloofwaardig. Voorts kan u bijzonder weinig tot niets zeggen over een eventuele bruidsschat die deze man zou (willen) betalen aan uw familie, en kan het op zich al vreemd genoemd worden dat een man uit een meerderheidsclan zich zou richten tot een vrouw die tot een numerieke minderheidsclan behoort.

Tot slot zijn er ook enkele inconsistenties in uw relaas vast te stellen die de ongeloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo verklaarde u eerst dat uw vader als eerste benaderd zou zijn door de man, om uw verklaring nadien aan te passen dat de man u eerst had aangesproken op straat (NPO, p.15). Ook over de dag dat de man in kwestie bij jullie thuis zou zijn langsgesproken zijn niet helemaal consistent. Zo verklaart u eerst dat hij bij jullie zou zijn langsgesproken – de dag nadat hij u op straat had aangesproken, om die verklaring nadien aan te passen naar de tweede dag nadat u zou zijn aangesproken (NPO, p. 15 en 23). Ook de ontmoeting met uw vader verloopt niet helemaal consistent. Zo verklaart u eerst dat uw vader niet wist om wie het ging toen hij hem uitnodigde bij jullie thuis, maar wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat het vreemd is dat uw vader zomaar een onbekende zou uitnodigen, past u uw verklaring aan en zegt u dat hij zijn naam wel vermeld zou hebben (NPO, p.23) – maar dan nog zou uw vader niet de link hebben gelegd met de gebeurtenissen van de dag ervoor.

In ieder geval weet u in zijn geheel niet te overtuigen wat de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst betreft – met name het beweerde huwelijksaanzoek – toch de kern van uw asielrelaas. Zo zijn de door u geschetste omstandigheden en context waarin dit aanzoek zou hebben plaatsgevonden bijzonder onwaarschijnlijk. U kan verder bijzonder weinig vertellen over de man die zich tot u gericht zou hebben voor een eventueel huwelijk, kan hoegenaamd niet vertellen hoe de man bij u is terechtgekomen, noch wat de link met uw familie is. Tot slot is het vreemd dat een man behorend tot een meerderheidsclan zijn pijlen zou richten tot iemand van een minderheidsclan. U weet met andere woorden het door u geschetste huwelijksaanzoek niet aannemelijk te maken.

Bijgevolg zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien eveneens ongeloofwaardig

Nadat u ten huwelijk werd gevraagd en u dit voorstel weigerde, werd u uitgenodigd door twee voor u onbekende dames om samen naar een bruiloft te gaan. Gevraagd wanneer dit gebeurde antwoordt u op “16 oktober, de dag die ik eerder [heb] gezegd” (NPO, p.24). Dit is inderdaad een datum die u eerder in het persoonlijk onderhoud heeft aangehaald, alleen was dit de datum waarop het huwelijksvoorstel werd gedaan. Bovendien is het ook merkwaardig dat u zo maar naar een bruiloft zou gaan met twee vrouwen die u niet kent en waarbij u geen idee had, en nog steeds niet heeft, wie zou gaan trouwen.. Dat u geen idee heeft wie er die dag zou huwen, is buitengewoon frappant. Van de vrouwen die u wilden meenemen naar dit feest, kent u er maar één bij naam. Dat u nooit de naam heeft gevraagd van deze andere vrouw hoewel u er wel samen mee naar een feest ging, is weinig geloofwaardig. Dit deel van uw asielrelaas weet bijgevolg evenmin te overtuigen. Uw relaas hangt aaneen van ‘toevallige’ ontmoetingen en getuigt van een bijna onaannemelijke naïviteit. Wanneer u verder gevraagd wordt hoe conflicten normaliter worden opgelost tussen twee clans, geeft u aan dat dit door de clanoudsten gebeurt (NPO, p.20). U gevraagd of dit na de beweerde aanval op uw persoon dan werd opgenomen door de clanoudsten, antwoordt u dat er niemand is tussengekomen om dit incident op te lossen. U geeft eerst aan dat dit niet gebeurde omdat u gediscrimineerd werd omdat uw clan een minderheidsclan is. Het is slechts wanneer de protection officer u vraagt of er geen clanoudsten waren dat u aangeeft dat er niemand was of zou zijn (NPO, p.29). Dat u dat enkel en alleen meedeelt als de protection officer de woorden u bijna in de mond legt en u dit niet meteen vermeldde, demonstreert hoe u uw antwoorden aanpast aan de vragen die u voorgeschoteld krijgt. U verklaart verder dat u het slachtoffer werd van een aanval waarbij ernstig gewond raakte – nadat u met die twee vrouwen naar dat huwelijk zou zijn gegaan. Ook over deze aanval blijven uw verklaringen eerder vaag en oppervlakkig. Zo kan u niet vertellen waar die aanval precies zou hebben plaatsgevonden (u komt niet verder dan het platteland), weet u niet wie de mannen zijn die u zouden hebben aangevallen (behalve dat A.(...) één van de drie was) , en is het tot slot vreemd te noemen dat de man die graag met u zou willen huwen u in die mate zou (laten) toetakelen (NPO, p.25-26).

Verder verklaart u dat A.(...) na de beweerde aanval op uw persoon het land ontvlucht zou zijn. Hij zou dan enkele jaren later teruggekeerd zijn en vervolgens zou hij uw vader in het voorjaar van 2023 – 2,5 jaar na de beweerde aanval op uw persoon – gedood hebben – wat ook bijzonder vreemd te noemen is. U verklaart dat uw vader een dag na een woordenwisseling vermoord werd door A.(...). Ook hier kan u niet overtuigen. Gevraagd wie u precies op de hoogte bracht van uw vaders dood, antwoordt u met “mensen”. Wanneer de protection officer u vraagt welke mensen u bedoelt, verklaart u louter “mannen, twee mannen” (NPO, p.11). Wanneer er bovendien u gevraagd wordt om dit incident verder in detail uiteen te zetten, verklaart u “mijn vader is vermoord toen ik weg was”. Gevraagd waar u dan precies was, past u uw eerdere verklaring aan en meent u dat u wel degelijk thuis was (NPO, p.28). Er kan echter niet worden ingezien waarom dan eerder

verklaarde dat u weg was op dat moment. **Ook wat betreft de beweerde aanval op uw persoon, maar wat betreft de aanval op uw vader, weet u bijgevolg niet te overtuigen.**

U vermeldt verder uw medische problemen die het gevolg zouden zijn geweest van een aanval op uw persoon als reden voor uw vlucht uit Ethiopië.

U geeft aan dat u uw land van herkomst verliet na de dood van uw vader. De feitelijke reden van uw vertrek zou echter liggen in het feit dat u gehandicapt bent. Daardoor kon u er niet langer blijven. Nochtans zou u reeds sinds 2020 minder mobiel zijn geweest. Toch is het pas drie jaar later dat u vertrok. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat uw spierkracht steeds minder werd (NPO, p.15-16). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS uw medische problemen an sich niet in twijfel trekt, maar wel de context en de omstandigheden die aan de grondslag hebben gelegen van uw medische letsels zoals door u beschreven. Er dient dan ook te worden benadrukt dat u voor de beoordeling van de medische problemen een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Uw vrees voor een eventuele toekomstige herbesnijdenis is louter een hypothese gezien er geen tot op heden hersteloperatie heeft plaatsgevonden

Tot slot haalt uw advocate aan dat u een gesprek heeft gehad met betrekking tot een hersteloperatie. Waar uw advocate stelt dat u een eventuele hersteloperatie zou ondergaan in België, merkt het CGVS op dat u – die ondertussen meer dan twee jaar in België verblijft – tot op heden geen attest neerlegt waaruit kan blijken dat dergelijke hersteloperatie is gepland of reeds is uitgevoerd. Uw advocate beperkt zich met de verwijzing naar de negatieve gevolgen van een eventuele hersteloperatie bij een terugkeer naar Ethiopië dan ook tot het louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging. Deze vrees moet immers ook steeds getoetst worden aan objectieve vaststellingen en u moet de vrees in concreto aannemelijk maken, waar u in gebreke blijft. Meer zelfs, wanneer er u gevraagd wordt wat u precies vreest bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië, haalt u helemaal niet aan dat u een vrees heeft voor een herinfibulatie na een hypothetische hersteloperatie die op heden nog niet is vastgelegd/uitgevoerd (NPO, p.16). Ook wanneer er specifiek gevraagd wordt waarom u het VGV attest voorlegt waar desinfibulatie aangeraden wordt en u spreekt over een hersteloperatie, laat u na uw vrees hierover uit te spreken (NPO, p.33-34). De door uw advocate aangehaalde vrees gelinkt aan een eventuele hersteloperatie is bijgevolg louter hypothetisch – bovendien wordt er geen enkele concrete vrees mee in verband gebracht. Hierbij kan bovendien ook nog opgemerkt worden dat de door u geschetste vervolgingsfeiten in zijn geheel als ongeloofwaardig worden geëvalueerd, en dat u bijgevolg geen reëel zicht biedt op uw werkelijke familiale situatie en uw persoonlijke achtergrond – aangezien uw relaas betreffende het door u aangehaalde ‘gedwongen’ huwelijk, en de gevolgen voor uw beweerde directe familieleden (waaronder uw vader) allerminst weten te overtuigen.

Tot slot legt u ook nog een document voor betreffende de communicatie tussen uw sociale assistent en GAMS over een afspraak. Geenszins wordt duidelijk over wat die afspraak zou gaan. Ook legt u een document voor van Fedasil toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving. Dit document heeft louter betrekking tot uw woonplaats hier in België. Verder legt u ook nog een VGV attest voor (enkel recto) waaruit kan afgeleid worden dat u reeds besneden bent. Dit wordt echter niet in twijfel getrokken. Uw medische documenten uit Griekenland betreffen bloedresultaten en een Covid-19 test alsook een verslag bij aankomst. Ook legt u nog een Griekse verblijfskaart en paspoort voor. Zij hebben enkel betrekking tot uw persoonsgegevens en uw status in Griekenland wat hier geenszins betwist wordt. Bijgevolg hebben deze documenten geen invloed op bovenstaande conclusies.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u aangetekend werden verstuurd op 21 januari 2025. Het CGVS ontving een schrijven van uw advocate op 3 februari 2025 met daarin enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. De geformuleerde opmerkingen in de u bezorgde notities van het persoonlijk onderhoud zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande pertinente vaststellingen kunnen wijzigen. Het gaat immers niet om inhoudelijke opmerkingen die een ander licht zouden kunnen werpen op de door de CGVS uitgevoerde evaluatie van uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst. In de opmerkingen ontkent u dat u de Ethiopische nationaliteit zou hebben, maar u bent geboren in Ethiopië, behoort weliswaar tot de Somali etnie, maar heeft heel uw leven in Ethiopië gewoond en verbleven. Personen van Somali origine, die geboren zijn in de Somali regio van Ethiopië, worden echter beschouwd als Ethiopische staatsburgers en hebben volgens de Ethiopische nationaliteitswetgeving (recht op) de Ethiopische nationaliteit. Verder hebben de aangehaalde opmerkingen geen betrekking op belangrijke inhoudelijke aspecten van uw asielrelaas. U haalt wel aan het aan u gedane huwelijksverzoek plaats zou hebben gevonden op 06/10/2020 (en niet op 16/10/2020) – maar zelfs indien u dit zo gezegd zou hebben tijdens uw persoonlijk onderhoud heeft dit geen doorslaggevende impact op bovenstaande beoordeling van uw asielrelaas.

Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat u er niet in slaagde uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Uw verklaringen betreffende uw vervolger alsook de omstandigheden van uw vervolgingsfeiten kunnen namelijk niet overtuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De commissaris-generaal heeft middels haar nota met opmerkingen van 3 april 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedur stuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedur stukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekster heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 21 april 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en

goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht.

Verzoekster gaat uitvoerig in op haar “*meervoudige verhoogde kwetsbaarheid*” en hekelt dat de commissaris-generaal dit profiel onvoldoende in acht heeft genomen en allerminst neutraal van aard was in haar vraagstelling doorheen het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. In dit kader benadrukt verzoekster ook dat haar vrees voor vervolging in het kader van genitale verminking type 3 niet louter hypothetisch is. In een volgend onderdeel van het middel gaat verzoekster in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster meent in subsidiaire orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Dit gelet op haar uiterst kwetsbaar profiel, het feit dat zij een vrouw is uit een bijzonder arm familiaal netwerk en het gegeven dat vrouw zijn haar inherent blootstelt aan een groot risico om slachtoffer te worden van gericht geweld, alsook haar economische kwetsbaarheid vergroot zodat zij niet in staat zal zijn om te voorzien in haar levensbehoeften.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift volgende stavingstukken:

- een psychologisch rapport van GAMS van 6 maart 2025 (stuk 3);
- een medisch attest van 31 januari 2024 ter attestatie van vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) (stuk 4).

Daarnaast vermeldt verzoekster de weblinken van diverse rapporten:

“5. <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-2018-3-asielprocedure-beoordeling-bewijsmiddelen.pdf>

6

<https://nansen-refugee.be/nl/2020/02/17/nansen-profiel-2020-1-de-nood-aaninternationale-bescherming-van-somalische-vrouwen-slachtoffer-van-genitale-verminkingtype-iii/>

7

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/03/NANSEN-Gegronde-vrees-totvervolgving-van-een-alle-enstaande-ontheemde-vrouw-zonder-netwerk-in-Somali%C3%ABdie-slachtoffer-werd-van-FGM-Feb-2019.pdf>

f

8. <http://www.refworld.org/docid/3d36f1c64.html>

9. <https://www.amnesty.org/download/Documents/POL1067002018ENGLISH.PDF>

10. <https://www.refworld.org/docid/5b7bcc4da.htm>”.

3.2.2. De commissaris-generaal dient op 3 april 2025 een verweernota in met daarbij het antwoord van de Griekse asielinstanties van 14 februari 2025, waaronder het gehoorverslag van verzoekster in Griekenland.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006,

nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste duiding geeft op welke wijze zij artikel 24.2 van het Handvest geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel, dat verband houdt met de belangen van het kind in het kader van een procedure, in casu van toepassing zou zijn

aangezien verzoekster reeds ten tijde van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming meerderjarig was.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Afgezien van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat een schending van artikel 13 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de door Griekenland verleende internationale bescherming aan verzoekster kan niet effectief worden geacht, gelet op het geheel van de elementen in haar persoonlijke situatie en omstandigheden, en verzoekster valt om die reden onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet waardoor haar verzoek moet worden onderzocht ten opzichte van haar land van herkomst, met name Ethiopië;

(ii) verzoekster maakt haar vrees voor vervolging ten aanzien van Ethiopië niet aannemelijk aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het aan verzoekster gerichte en beweerde huwelijksvoorstel van A. M. nu:

(a) het in de context van de Ethiopische Somali regio, en gelet op de beschikbare landeninformatie, uiterst merkwaardig is dat het huwelijksaanzoek eerder naar aanleiding van een toevallige ontmoeting op straat en aan verzoekster werd gericht uit het niets,

(b) de beweerde reactie van verzoeksters ouders – met name een onverschillige reactie waarbij zij niet anticipeerden om eventuele toekomstige problemen te voorkomen – niet aannemelijk is gelet op de context en de omgeving waarin zij opgroeide,

(c) het onduidelijk is hoe A. M. verzoekster zou kennen en er bijgevolg toe zou zijn gekomen om haar een huwelijksaanzoek te doen,

(d) verzoekster incoherente verklaringen aflegt over de chronologie waarin de man het huwelijksaanzoek deed, zijn ontmoetingen met verzoekster en haar vader en het ogenblik waarop haar vader het aanzoek zou hebben geweigerd,

(e) verzoekster slechts een zeer beperkte kennis heeft over A. M., terwijl het nochtans interessant kan zijn om zich te informeren over deze man alvorens een beslissing te nemen,

(f) verzoekster weinig tot niets kan zeggen over een eventuele bruidsschat die deze man eventueel zou (willen) betalen aan haar familie en het op zich al vreemd is dat een man uit een meerderheidsclan zich zou richten tot een vrouw die tot een numerieke minderheidsclan behoort,

(g) verzoekster inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de ontmoetingen met de man;

(iii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het vermeende huwelijksaanzoek, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zouden zijn voortgevloeid uit de weigering van dat huwelijksaanzoek, te meer aangezien verzoeksters verklaringen aangaande de beweerde aanval op haar persoon, alsook de beweerde aanval op haar vader niet kunnen overtuigen;

(iv) wat betreft de medische problemen die verzoekster verbindt aan de aanval op haar persoon, dient te worden opgemerkt dat het CGVS verzoeksters medische problemen an sich niet in twijfel trekt, maar wel de context en de omstandigheden die aan de grondslag hebben gelegen van haar medische letsels; voor een beoordeling van deze medische problemen moet een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden ingediend;

(v) wat betreft verzoeksters vrees voor een eventuele toekomstige herbesnijdenis dient erop gewezen dat dit louter een hypothese is aangezien er tot op heden geen hersteloperatie heeft plaatsgevonden, verzoekster bovendien niet zelf een vrees voor een herinfibulatie na een hypothetische hersteloperatie aanhaalt tijdens haar persoonlijk onderhoud en de door verzoekster geschetste vervolgingsfeiten bovendien geheel ongeloofwaardig zijn, waardoor zij geen reëel zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie en haar persoonlijke achtergrond;

(vi) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) de opmerkingen die verzoeksters advocaat formuleert met betrekking tot het persoonlijk onderhoud zijn evenmin van doorslaggevende impact op de beoordeling van haar asielrelaas.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.3.5.1. Bijzondere procedurele noden

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zich niet aan dat verzoekster niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en effectief eraan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Om onderstaande redenen kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat aan verzoekster bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u neergelegd medisch attest van 13 maart 2024 blijkt dat u een verlies in de zenuwen heeft van de onderzochte spieren. Er werd u kinesitherapie voorgeschreven en het gebruik van spalken om uw medische problemen te behandelen. Uit het attest valt echter niet af te leiden hoe vaak u deze kinesitherapie dient te volgen en voor hoe lang, of hoe vaak u opgevolgd dient te worden. Ook is het niet duidelijk uit het attest of deze behandeling tot doel heeft uw gezondheidsproblemen volledig te genezen of enkel verzachten. In tussentijd bent u een rolstoelgebruiker. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd daarom beoordeeld dat uw persoonlijk onderhoud diende plaats te vinden in een ruimte die rolstoeltoegankelijk was. Er werd hier mee rekening gehouden waarbij het persoonlijk onderhoud plaatsvond in een lokaal dat niet alleen rolstoeltoegankelijk was maar ook dicht bij de lift, sanitair en pauzeruimte. U diende overigens niet zelf uw rolstoel vooruit te rollen, maar werd hierbij bijgestaan door een vriendin. Er werd u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud af te leggen waarop u bevestigend antwoorde (NPO, p.2). Ook werd er uitgelegd dat u een pauze kon aanvragen indien u daartoe de nood zou voelen. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen goed begrepen had (NPO p.35), ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop en de kwaliteit van het interview.

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure erop lijkt aan te sturen dat geen rekening werd gehouden met haar nood aan steunmaatregelen dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de

Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.”*

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er echter niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De Raad kan immers wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat zij de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij een meervoudige verhoogde kwetsbaarheid vertoont die niet grondig werd onderzocht, noch in acht werd genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en het risico op vervolging en/of ernstige schade in haar hoofd. Verzoekster wijst erop dat er meerdere alarmbellen hadden moeten afgaan die wijzen op een bijzonder beperkt vocabularium, een beperkt vermogen om haar relaas te brengen, een meervoudig slachtofferschap van extreme armoede, geweldpleging op fysiek en seksueel vlak en een traumatiserende impact van deze gebeurtenissen op haar persoon. Verzoekster hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal enkel verwijst naar de problematiek van haar benen, doch naliet verzoekster naar haar mentale toestand te vragen. Verzoekster gaat vervolgens in op haar fysieke aandoening die naar eigen zeggen niet voor genezing vatbaar is en een ingrijpende impact heeft op haar zelfbeeld en sociaal leven. Verzoekster hekelt te dezen opnieuw dat de commissaris-generaal geen bijkomende vragen aan verzoekster heeft gesteld. Verder onderstreept verzoekster dat uit het psycho-medisch document van GAMS blijkt dat zij sinds 20 mei 2024 in behandeling is bij GAMS, dat deze laattijdige doorverwijzing naar GAMS buiten haar wil om gebeurde en dat uit het document blijkt dat de bijzonder precare en zorgwekkende toestand van verzoekster een impact heeft op de mogelijkheden om haar asielrelaas over te brengen. Verzoekster meent dat bijgevolg rekening dient te worden gehouden met de impact van trauma op haar geheugen, het cognitief functioneren en haar emotioneel welzijn. Daarnaast benadrukt verzoekster dat ze afkomstig is uit een arm gezin, zij nooit naar school is mogen gaan behoudens de Koranschool, dat zij analfabeet is en dat zij geen functioneel netwerk heeft in haar thuisland. Verzoekster merkt voorts op dat zij VGV type III heeft ondergaan en wijst op de ernstige gevolgen hiervan voor de slachtoffers op mentaal en fysiek vlak. Verzoekster meent dat in dit verband aldus niet de standaard geloofwaardigheidsbeoordeling mag worden toegepast en hekelt dat de commissaris-generaal een weinig sensitieve benadering heeft gehanteerd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster slaagt er, om onderstaande redenen, met voormeld betoog evenwel niet in afbreuk te doen aan de voormelde argumentatie van de bestreden beslissing.

In het door verzoekster neergelegde attest van GAMS van 6 maart 2025 wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster een psychologisch profiel vertoont dat consistent is met de gevolgen van een ernstig en complex trauma. De gerapporteerde klachten en geobserveerde symptomen passen binnen het klinisch beeld van PTSS, depressieve symptomen, somatische stressklachten en aanpassingsproblemen. Voorts stelt de behandelende psycholoog dat verzoekster psychologische kwetsbaarheden vertoont die directe implicaties kunnen hebben bij het overbrengen van haar asielrelaas, alsook dat haar emotionele en cognitieve belemmeringen een rechtstreekse invloed kunnen hebben tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Nog daargelaten de vaststelling dat het attest dateert van na het persoonlijk onderhoud op 19 maart 2024 en de commissaris-generaal er bijgevolg bezwaarlijk rekening mee kon houden ten tijde van dit onderhoud, moet worden onderstreept dat uit het voormeld attest niet zonder meer blijkt dat verzoeksters psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit attest wordt op algemene wijze verwezen naar verzoeksters voormelde klachten. Waar in het attest wordt gesteld dat verzoekster aanhoudende concentratieproblemen en geheugenverlies beschrijft, stipt de Raad – net als de commissaris-generaal in haar verweernota – aan dat deze vaststelling louter gebaseerd is op verzoeksters eigen verklaringen. Nergens uit het attest blijken concrete onderzoeksresultaten of bevindingen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster daadwerkelijk met geheugenproblemen kampt. Dat verzoekster met desbetreffende problemen zou kampen is aldus een bewering die niet op objectieve wijze wordt aangetoond of gestaafd. Ook uit het medisch dossier betreffende verzoeksters fysieke klachten – die op zich niet worden betwist, doch wel de omstandigheden

waarin deze zouden zijn opgelopen (infra) –, de voorschriften voor kinesithérapie en uit het document van Fedasil waaruit blijkt dat zij een speciale kamer kreeg toegekend met eigen douche en toilet (administratief dossier, map 'Documenten') kan zulks niet blijken, noch kan hieruit een nood aan bijkomende bijzondere procedurele noden worden afgeleid. Verzoekster geeft hieromtrent overigens geen duiding in haar verzoekschrift. Voorts dient te worden benadrukt dat in de neergelegde stukken of in het verzoekschrift niet wordt toegelicht welke specifieke steunmaatregelen dan wel getroffen dienden te worden in hoofde van verzoekster. Verzoekster zelf laat na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde klachten en het hier volgens haar uit voortvloeiende, meervoudig kwetsbaar profiel en de bewering dat de commissaris-generaal hiermee onvoldoende of geen rekening heeft gehouden. Zij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psycho-medische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Zo blijkt immers dat de persoonlijke onderhouden rustig en goed zijn verlopen, er meermaals werd gepolst naar verzoeksters welbevinden waarbij ze bevestigde dat zij zich fysiek en mentaal goed voelde om het persoonlijk onderhoud te doen (administratief dossier, CGVS, p. 2), verzoekster uitdrukkelijk verklaarde zich heden wel gelukkig te voelen (ibid., p. 33), er werd aangeboden een pauze in te lassen wanneer nodig (ibid., p. 3) en verzoekster uitgebreide verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar asielrelaas. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster, toen zij gehoord werd, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Ook blijkt dat noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op 19 maart 2024 en geen van beide haalde er aan dat van verzoekster, al dan niet omwille van psychologische of medische problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Dat verzoekster op enige wijze verhinderd zou geweest zijn haar asielmotieven toe te lichten, wordt dan ook niet aangetoond. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zelf heeft nagelaten om aanvullende informatie op te vragen bij verzoekster, vermag verzoekster geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen aangezien het aan verzoekster toekomt om het bestaan van procedurele noden in concreto afdoende aan te tonen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat er in het kader van een gender sensitieve asielprocedure bijzondere procedurele noden moeten worden toegekend met een soepelere geloofwaardigheidsbeoordeling tot gevolg, is de Raad van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster VGV type 3 heeft ondergaan, op zich niet kan volstaan om te besluiten dat er in haar hoofde bijkomende bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden in concreto aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. Verzoekster brengt echter geen bewijs bij waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van haar VGV dermate getraumatiseerd is dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de procedure.

De bewering dat verzoekster analfabeet en ongeschoold zou zijn en haar betoog dat zij is opgegroeid in extreme armoede, brengt niet mee dat zij niet de capaciteiten zou hebben om op een samenhangende manier te kunnen vertellen over de gebeurtenissen die haar ertoe gebracht hebben haar land van herkomst te verlaten. Van een verzoeker om internationale bescherming die in een ander land bescherming wenst te krijgen, mogen samenhangende verklaringen over zulke gebeurtenissen worden verwacht. De Raad herhaalt dat uit de vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden, niet blijkt dat deze interviews niet op een normale manier zouden zijn verlopen of dat verzoekster omwille van het voorgehouden gebrek aan scholing verhinderd zou zijn geweest om op bepaalde vragen te antwoorden.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychologische kwetsbaarheid.

Alles in acht genomen, blijkt dat verzoeksters psychologische toestand terdege werd beoordeeld en in rekening werd gebracht. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.5.2. Beoordeling ten aanzien van Ethiopië

Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen blijkt dat verzoekster op 28 oktober 2023 in Griekenland als vluchteling werd erkend.

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie zich bij arrest van 18 juni 2024 heeft uitgesproken in de zaak C-753/22, QY t. Duitsland. Uit dit arrest blijkt dat wanneer een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming indient bij de autoriteiten van een andere lidstaat en wanneer er hierover géén niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen kan worden, deze autoriteiten verplicht zijn om de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, evenals om hun standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om deze lidstaat te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

Uit een lezing van de nota met opmerkingen van 2 april 2025 blijkt dat de commissaris-generaal als volgt heeft geoordeeld: *“Uit verzoekster haar verklaringen en uit de documenten die zij heeft neergelegd, blijkt dat zij op 28 oktober 2023 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Echter kan de door Griekenland verleende internationale bescherming aan verzoekster niet effectief worden geacht, gelet op het geheel van de elementen in haar persoonlijke situatie en omstandigheden, en valt verzoekster om die reden onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en heeft de Commissaris-generaal haar verzoek onderzocht ten opzichte van haar land van herkomst.”*

Er moet aldus worden vastgesteld dat de commissaris-generaal ervoor heeft geopteerd om geen gebruik te maken van de mogelijkheid om verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, zodat de commissaris-generaal luidens overweging 74 van voormeld arrest verplicht is om huidig verzoek individueel, volledig en actueel te onderzoeken.

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, blijkt uit voormeld arrest van het Hof van Justitie dat deze omstandigheid de commissaris-generaal niet verplicht om automatisch over te gaan tot de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekster. Het Hof van Justitie heeft echter wel duidelijk gesteld dat: *“de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend”, dat het “aan de eerste van deze autoriteiten [staat] om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid” en dat “die autoriteit [d.i. de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen] ten volle rekening [moet] houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”.*

In casu motiveert de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder merkt op dat, zoals blijkt uit het administratief dossier en overeenkomstig de interpretatie in het arrest HvJ-EU, C-753/22, QY/Bondsrepubliek Duitsland d.d. 18 juni 2024, het Commissariaat-generaal de Griekse autoriteiten op 23 december 2024 heeft verzocht het volledige Griekse asiëldossier over te maken aan het Commissariaat-generaal (zie map Landeninfo). Het Commissariaat-generaal heeft binnen de termijn van één maand, hetgeen als redelijke termijn wordt beschouwd, echter geen antwoord mogen ontvangen van de Griekse autoriteiten. Verweerder benadrukt dat het Commissariaat-generaal wel degelijk het nodige heeft gedaan om het integrale Griekse asiëldossier van verzoekster op te vragen, waarbij het uitblijven van een tijdig antwoord vanwege de Griekse autoriteiten uiteraard niet aan het Commissariaat-generaal ten kwade kan worden geduid.

Vervolgens stipt verweerder aan dat uw Raad reeds, in het arrest nr. 323 327 van 14 maart 2025, heeft geoordeeld dat het uitblijven van een antwoord door de Griekse autoriteiten op de vraag van de Commissaris-generaal om het volledige Griekse asiëldossier over te maken, en aldus het ontbreken van deze informatie, een actuele beoordeling van een verzoekers nood aan internationale bescherming niet in de weg staat. Verweerder is dan ook van mening dat, zoals ook uiteengezet door uw Raad in bovengenoemd arrest, de Commissaris-generaal in casu alle nodige en bovendien uitputtende stappen heeft genomen teneinde informatie te verkrijgen omtrent de beschermingsstatus van verzoekster in Griekenland en vervolgens, rekening houdend met alle beschikbare elementen in verzoekster haar dossier, op gegronde redenen haar verzoek om internationale bescherming ongegrond heeft verklaard in zijn beslissing van 7 februari 2024.

Verweerder stelt heden vast dat de Griekse autoriteiten op 12 februari 2025, i.e. meer dan een maand na de aanvraag ingediend door de Commissaris-generaal, en ná het nemen van de bestreden beslissing op 7 februari 2025, hebben geantwoord dat verzoekster de vluchtelingenstatus werd toegekend op 28 oktober 2023, waarbij zij eveneens het volledige asiëldossier overmaken (zie bijlage nr. 1).

Verweerder licht toe dat niet wordt betwist dat verzoekster in Griekenland internationale bescherming geniet en dat bij het onderzoek van haar verzoek naar behoren rekening moet worden gehouden met deze omstandigheid, maar benadrukt dat deze omstandigheid de Commissaris-generaal niet bindt in diens analyse (HvJ-EU, C-753/22, QY/Bondsrepubliek Duitsland, 18 juni 2024). Bijgevolg belet het bestaan van een verzoeker zijn internationale bescherming in Griekenland, hoewel daarmee rekening moet worden gehouden bij de algemene beoordeling van de factoren en elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet om te concluderen dat de verzoeker in kwestie geen internationale bescherming nodig heeft na een nieuw, volledig, individueel en geactualiseerd onderzoek. Zoals in casu het geval is, heeft de Commissaris-generaal bij zijn beoordeling van verzoekster haar verzoek om internationale bescherming rekening gehouden met het feit dat zij reeds internationale bescherming van Griekenland heeft verkregen. De Commissaris-generaal heeft echter, zoals genoegzaam in de bestreden beslissing is uiteengezet, na een nieuw onderzoek van alle feiten en elementen vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder benadrukt andermaal dat hieruit volgt dat het Commissariaat-generaal aan voornoemde rechtspraak heeft voldaan door een nieuw, individueel, volledig en geactualiseerd onderzoek van verzoekster haar verzoek om internationale bescherming te verrichten, enerzijds door de Griekse autoriteiten te verzoeken om het volledige dossier met betrekking tot verzoekster over te maken, en anderzijds door de verklaringen van verzoekster en de stukken ter staving van diens verzoek naar behoren te onderzoeken (zie naar analogie arresten van uw Raad nr. 318 770 van 17 december 2024 en nr. 320 470 van 22 januari 2025). Verweerder wenst tot slot op te merken dat uit het overgemaakte asiëdossier van de Griekse autoriteiten geen elementen blijken die van dien aard zijn dat zij een ander licht kunnen werpen op de beoordeling zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, zodoende dat de vaststellingen niet correct zouden zijn of vanuit een ander perspectief zouden moeten worden onderzocht (zie naar analogie arresten van uw Raad nr.318 770 van 17 december 2024 en nr.320 470 van 22 januari 2025)."

Hieruit volgt dat de commissaris-generaal de aangehaalde rechtspraak heeft nageleefd door enerzijds een nieuw, volledig en geactualiseerd individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster te verrichten, door de Griekse instanties te verzoeken om "alle informatie die heeft geleid tot de toekenning van internationale bescherming" aan verzoekster, en door de verschillende verklaringen van verzoekster en de ter ondersteuning van dit verzoek overgelegde documenten naar behoren te onderzoeken.

Verzoekster voert tegen het hierboven weergegeven motief geen enkele kritiek in haar verzoekschrift.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Bij een terugkeer naar (de Somalische regio in) Ethiopië verklaart verzoekster te vrezen te worden vervolgd door A. omdat haar vader en zijzelf zijn huwelijksvoorstel aan haar hebben geweigerd. Verzoekster verklaart dat zij door A. werd aangevallen, met verregaande fysieke gevolgen waardoor zij nu in een rolstoel zit en dat haar vader later ook door A. werd vermoord.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou willen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. Verzoekster verklaart dat A., over wie zij amper kan zeggen hoe hij haar kende, haar in oktober 2020 op straat gebaarde om naar hem toe te komen en haar toen ten huwelijk vroeg. Verzoekster zou hierop hebben geweigerd. De volgende dag kwam verzoeksters vader volgens haar verklaringen de man tegen, waarop A. een gesprek onder vier ogen vroeg. Verzoeksters vader zou vervolgens gepland hebben A. bij hen thuis te ontvangen zonder toen te weten dat het om de man in kwestie ging en pas bij diens bezoek hebben beseft dat het om A. ging. Op dat ogenblik zou verzoeksters vader hebben geweigerd om verzoekster aan hem uit te huwelijken (administratief dossier, CGVS, p. 15, 17-18).

De commissaris-generaal merkt evenwel op goede gronden op dat, gelet op de context in de Ethiopische Somali regio en de omgeving waarin verzoekster opgroeide en de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 1), geen geloof kan worden gehecht aan deze voormelde vermeende gang van zaken van het voorgehouden huwelijksvoorstel door A. rechtstreeks aan het adres van verzoekster.

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij tijdens haar relaas meermaals heeft aangegeven dat de situatie niet bepaald "normaal" was en zij zelf sprak van een vreemde situatie en ontmoeting met A. Verzoekster benadrukt dat haar sociale context en deze van A. niet bepaald normaal te noemen zijn aangezien zij deel uitmaakt van een heel arm gezin en de man in de gemeenschap gekend was voor het feit

dat hij meermaals vrouwen huwde, ze mishandelde en er dan weer van scheidde. Verzoekster beklemtoont dat A. tot een hogere clan behoorde en hij juist vrouwen uit de kleinere clans opzocht om redenen dat deze meisjes minder bescherming genieten van de clan, minder sterk staan en er vaak geen of een kleine bruidsschat moet worden betaald voor hen. Zij oppert dat het dan ook niet ondenkbaar, noch onmogelijk is dat de man haar rechtstreeks heeft aangesproken. Zeker omdat het in de Somalische, in tegenstelling tot de Arabische, cultuur niet vreemd is dat een vrouw rechtstreeks door de man wordt benaderd alvorens de familie wordt ingeschakeld.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nochtans meermaals heeft aangegeven dat het wel normaal is dat een man een vrouw aanspreekt met de vraag om met hem te trouwen. Ook wanneer haar wordt gevraagd of het niet normaal via de vaders van de bruid en de bruidegom wordt besproken, herhaalt verzoekster dat het vaak bij de vrouw zelf wordt gevraagd (administratief dossier, CGVS, p. 18). Zij maakte hierbij, in tegenstelling van wat zij in het verzoekschrift voorhoudt, geen melding van het feit dat haar situatie verre van normaal was. Bovendien stipt de Raad aan dat uit de beschikbare landeninformatie (Landinfo, "Report. Somalia: Marriage and divorce" van 14 juni 2018) blijkt dat het wel degelijk gebruikelijk is dat de vaders van het koppel tot een vergelijk komen en dat beide families onderzoek doen naar de achtergrond van de man en de vrouw, hun clan, hun gewoontes en hun principes (ibid., p. 8-9). In casu blijkt evenwel uit de verklaringen van verzoekster dat haar kennis over de man in kwestie wel erg beperkt is en dat haar ouders zich niet verder hebben verdiept in de persoonlijke achtergrond van A. (administratief dossier, CGVS, p. 10, 16-17 en 21). Dat verzoeksters vader informatie had ingewonnen over de man en hij zich niet verder verdiepte in de achtergrond van A. toen hij eenmaal te weten kwam dat hij al meerdere vrouwen had gehuwd en van hen was gescheiden nadat hij hen slecht had behandeld, kan – gelet op de voormelde landeninformatie – niet overtuigen. Bovendien is het niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekster en/of haar ouders de nodige informatie zouden willen bekomen om te weten te komen om wie het ging en om zo te anticiperen op eventuele toekomstige problemen, quod non in casu.

De commissaris-generaal merkt in dit verband overigens pertinent op dat verzoekster wel een heel erg beperkte kennis heeft over A., waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: *"Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat u toch een zekere kennis heeft van uw vervolger gezien de impact die hij op uw leven zou hebben gehad. Nochtans blijkt deze kennis veruit ondermaats te zijn. Gevraagd wat de derde naam is van A.(...), geeft u aan dat u zijn volledige naam niet kent. U kent hem namelijk niet goed en hij is geen kennis van u (NPO, p.10). Dat u niet de volledige naam weet van uw vervolger kan absoluut niet overtuigen, zeker gezien u meent dat hij niet alleen u mishandelde, maar ook uw vader zou hebben vermoord. Het enige dat u weet, is dat hij tot de Ogaden clan (veruit de grootste clan in uw regio van herkomst) zou behoren en telkens wanneer er gevraagd wordt naar meer informatie over zijn persoon blijft u steken bij deze nogal povere verklaring (NPO, p.16-17). Ook wanneer er wordt gevraagd hoe deze man er precies uit zag, zijn uw verklaringen dermate vaag dat ze op een groot deel van de mannelijke bevolking kan slaan. U zou het huwelijksvoorstel geweigerd hebben op basis van wat u gehoord had over hem. Zo zou hij reeds enkele malen gehuwd en gescheiden zijn. Wie deze vrouwen zijn en wanneer hij met hen trouwde kan u echter niet meegeven. Nochtans zou het interessant zijn om zich grondig te informeren over deze man, eventueel zelfs bij deze vrouwen, alvorens een beslissing te maken of nadien een zicht te krijgen op wie deze man nu eigenlijk is. Immers uit de beschikbare informatie blijkt dat de familie van de vrouw zich dient te verdiepen in de persoonlijke achtergrond van de man, zijn clan, zijn gewoontes en principes (Somalia Marriage and divorce, p.8). Dat noch u noch uw ouders het daarom niet verder onderzocht is weinig geloofwaardig. Voorts kan u bijzonder weinig tot niets zeggen over een eventuele bruidsschat die deze man zou (willen) betalen aan uw familie, en kan het op zich al vreemd genoemd worden dat een man uit een meerderheidsclan zich zou richten tot een vrouw die tot een numerieke minderheidsclan behoort."*

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij A. heeft beschreven binnen haar mogelijkheden en wijst op haar analfabetisme en gebrek aan scholing. Zij merkt op dat zij een toelichting gaf bij zijn fysiek voorkomen, maar meedeelde hem niet persoonlijk te kennen. Verzoekster merkt op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud gaandeweg verstrikt raakte in de vraagstelling die duidelijk haar niveau overstijgt en vraagt zich af welke informatie de commissaris-generaal dan nog had verwacht.

De Raad wijst erop dat verzoekster, noch haar advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud opmerkingen formuleerden met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden om iets toe te voegen. Het kan dan ook niet worden aangenomen dat in het verzoekschrift voor het eerst wordt aangevoerd dat er tijdens het persoonlijk onderhoud problemen zouden zijn geweest met de vraagstelling. Dit is slechts een post factum-bewering, die tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Overigens herhaalt de Raad dat het loutere feit dat verzoekster beweert niet geschoold en/of analfabeet te zijn, op zich niet betekent dat zij niet in staat zou zijn om op een gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze te vertellen over haar persoonlijke leefwereld en hetgeen zij stelt zelf te hebben meegemaakt, zoals het fysiek voorkomen en enkele persoonlijke gegevens van de persoon van wie

zij vervolging stelt te vrezen. Verzoeksters gebrek aan kennis omtrent de persoon van A. is apert en leidt wel degelijk tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten.

Voor het overige blijft verzoekster in het verzoekschrift steken in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit is evenwel geen dienstig verweer en verzoekster slaagt er dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te verklaren of te weerleggen.

3.3.6.4. Verzoekster verklaart dat ze op 16 oktober 2020 door twee vrouwen werd meegelokt met een smoesje om een trouw bij te wonen, maar dat zij toen werd aangevallen door A. en twee andere mannen.

De Raad merkt op dat de vaststelling in de bestreden beslissing gevolgd kan worden dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het vermeende huwelijksaanzoek, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten zoals verzoekster die voorstelt en die zouden zijn voortgevloeid uit de weigering van dat huwelijksaanzoek.

Daarbij komt dat verzoeksters verklaringen aangaande de beweerde aanval op haar persoon, alsook de beweerde aanval op haar vader niet kunnen overtuigen. In dit verband staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

“Bovendien is het ook merkwaardig dat u zo maar naar een bruiloft zou gaan met twee vrouwen die u niet kent en waarbij u geen idee had, en nog steeds niet heeft, wie zou gaan trouwen.. Dat u geen idee heeft wie er die dag zou huwen, is buitengewoon frappant. Van de vrouwen die u wilden meenemen naar dit feest, kent u er maar één bij naam. Dat u nooit de naam heeft gevraagd van deze andere vrouw hoewel u er wel samen mee naar een feest ging, is weinig geloofwaardig. Dit deel van uw asielrelaas weet bijgevolg evenmin te overtuigen. Uw relaas hangt aaneen van ‘toevallige’ ontmoetingen en getuigt van een bijna onaannemelijke naïviteit. Wanneer u verder gevraagd wordt hoe conflicten normaliter worden opgelost tussen twee clans, geeft u aan dat dit door de clanoudsten gebeurt (NPO, p.20). U gevraagd of dit na de beweerde aanval op uw persoon dan werd opgenomen door de clanoudsten, antwoordt u dat er niemand is tussengekomen om dit incident op te lossen. U geeft eerst aan dat dit niet gebeurde omdat u gediscrimineerd werd omdat uw clan een minderheidsclan is. Het is slechts wanneer de protection officer u vraagt of er geen clanoudsten waren dat u aangeeft dat er niemand was of zou zijn (NPO, p.29). Dat u dat enkel en alleen meedeelt als de protection officer de woorden u bijna in de mond legt en u dit niet meteen vermeldde, demonstreert hoe u uw antwoorden aanpast aan de vragen die u voorgeschiedt krijgt. U verklaart verder dat u het slachtoffer werd van een aanval waarbij ernstig gewond raakte – nadat u met die twee vrouwen naar dat huwelijk zou zijn gegaan. Ook over deze aanval blijven uw verklaringen eerder vaag en oppervlakkig. Zo kan u niet vertellen waar die aanval precies zou hebben plaatsgevonden (u komt niet verder dan het platteland), weet u niet wie de mannen zijn die u zouden hebben aangevallen (behalve dat A.(...) één van de drie was), en is het tot slot vreemd te noemen dat de man die graag met u zou willen huwen u in die mate zou (laten) toetakelen (NPO, p.25-26).”

Verzoekster oppert in het verzoekschrift dat zij geen kwaad zag in het voorstel om mee te gaan naar een trouwfeest, dat dit immers heel gebruikelijk is en dat men het koppel niet moet kennen om op een feest te kunnen verschijnen. Zij vervolgt dat één van de meisjes haar buurmeisje was en zij daarom enkel haar naam kon opgeven.

De Raad stelt vast dat verzoekster met deze argumentatie in wezen niet verder komt dan het louter volharden en hernemen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd.

In zoverre verzoekster er ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheden en onaannemelijkheden op wijst dat zij er mentaal bijzonder slecht aan toe is, dat zij lijdt aan PTSS en depressieve symptomen en dat zij zich bedient van korte eenvoudige zinnen die vaak een zekere chaos vertonen, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. De Raad verwijst in dit verband naar de vaststellingen in punt 3.3.5.1. waarin wordt vastgesteld dat uit de stukken in het rechtsplegingsdossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster, toen zij werd gehoord, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat zij geenszins haar antwoorden heeft aangepast aan de vragen van de protection officer wat betreft de rol van clanoudsten in het algemeen en in het kader van haar ontvoering in het bijzonder en paraphraseert en herneemt haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd op de zetel van het CGVS.

De Raad herhaalt opnieuw dat het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal geen dienstig en valabel verweer is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.3.6.5. Ook verzoeksters verklaringen omtrent de aanval en daaropvolgende beweerde dood van haar vader kunnen niet overtuigen. Verzoekster voert in het voorliggend verzoekschrift aan dat het niet onlogisch is dat zij een aanval op haar persoon beter in de tijd kan situeren dan een aanval op haar vader waar zij zelf niet bij aanwezig was. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal haar verklaringen fout heeft geïnterpreteerd en dat zij thuis was ten tijde van het overlijden van haar vader en dus “weg” van hem.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster met deze argumentatie wederom blijft steken in haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waar de commissaris-generaal dienaangaande op goede gronden motiveert als volgt: *“Verder verklaart u dat A.(...) na de beweerde aanval op uw persoon het land ontvlucht zou zijn. Hij zou dan enkele jaren later teruggekeerd zijn en vervolgens zou hij uw vader in het voorjaar van 2023 – 2,5 jaar na de beweerde aanval op uw persoon – gedood hebben – wat ook bijzonder vreemd te noemen is. U verklaart dat uw vader een dag na een woordenwisseling vermoord werd door A.(...). Ook hier kan u niet overtuigen. Gevraagd wie u precies op de hoogte bracht van uw vaders dood, antwoordt u met “mensen”. Wanneer de protection officer u vraagt welke mensen u bedoelt, verklaart u louter “mannen, twee mannen” (NPO, p.11). Wanneer er bovendien u gevraagd wordt om dit incident verder in detail uiteen te zetten, verklaart u “mijn vader is vermoord toen ik weg was”. Gevraagd waar u dan precies was, past u uw eerdere verklaring aan en meent u dat u wel degelijk thuis was (NPO, p.28). Er kan echter niet worden ingezien waarom dan eerder verklaarde dat u weg was op dat moment. Ook wat betreft de beweerde aanval op uw persoon, maar wat betreft de aanval op uw vader, weet u bijgevolg niet te overtuigen.”*

3.3.6.6. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming legt verzoekster een medisch attest neer van 31 januari 2024, waarin wordt vastgesteld dat zij een type III besnijdenis heeft ondergaan (administratief dossier, map ‘Documenten’ en verzoekschrift, stuk 4).

In haar verzoekschrift haalt verzoekster aan dat zij als jong kind het slachtoffer werd van besnijdenis. Zij stelt dat zij tot op heden nog veel hinder ondervindt, zoals chronische urinewegproblemen, terugkerende infecties en pijnlijke menstruaties. Zij ervaart bloedverlies bij het plassen, rugklachten en een toenemend ongewild urineverlies. Vervolgens werpt verzoekster op dat zij de optie van een operatie tot desinfibulatie serieus overweegt en verwijst in dat verband naar de bevindingen in het attest van GAMS. Verzoekster stelt heden de intentie te hebben een operatie te ondergaan, doch zij wenst garanties over haar al dan niet terugkeer naar Ethiopië. Zij meent dat zij onvoldoende werd bevrraagd over haar VGV.

3.3.6.6.1. VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer *“daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

In casu kan de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, aldus als een eerdere vervolging worden gekwalificeerd.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen

daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42)

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.*

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning).

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: *“[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”*).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze ‘goede redenen’ houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van *“de redelijke mate van waarschijnlijkheid”* (*“reasonable degree of likelihood-test”*) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §, 5 van de Vreemdelingenwet.

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”*

3.3.6.2. In casu stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel degelijk, en dit in tegenstelling tot haar bewering in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal haar vrees op het vlak van besnijdenis niet heeft onderzocht, werd bevraagd over de reden waarom zij het attest van genitale verminking voorlegt.

Verzoekster antwoordt tijdens het persoonlijk onderhoud: *“Mensen van het centrum hebben me daar naar toe gestuurd. Gewoon een vaststelling van mijn VGV, ze hebben me gezegd dat ik een zware type besnijdenis heb. Ze hebben me gezegd om beter een hersteloperatie te doen, want ik heb ook veel problemen aan mijn bekkenspijeren en daarom is het gelinkt is daaraan. 28 maar heb ik een afspraak, ik weet ik niet kan verwachten maar ik moet naar de dokter gaan. (...) Ik heb altijd veel pijn gehad, maar ik wist niet dat het daardoor kwam, en nu ik het weten dat ik een herstel operatie dus voor mijn medische toestand op kaart te brengen.”* (administratief dossier, CGVS, p. 33-34). Aldus verwees verzoekster naar de voortdurende gevolgen van de door haar reeds ondergane VGV, waaromtrent hoger reeds is gesteld dat zij geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming.

Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet zelf een vrees voor vervolging aanvoert met betrekking tot haar besnijdenis, noch een vrees voor een herinfibulatie na een hersteloperatie die op heden nog niet is vastgelegd/uitgevoerd (ibid., p. 16 en 33-34). Wanneer de protection officer peilt naar de reden waarom verzoekster het VGV attest voorlegt waar desinfibulatie wordt aangeraden en zij spreekt over een hersteloperatie, laat zij na om ook maar enige vrees gelinkt aan een eventuele hersteloperatie uit te spreken. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekster tot op heden geen attest neerlegt waaruit zou blijken dat een hersteloperatie gepland staat of reeds is uitgevoerd.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat aan verzoekster tijdens haar begeleiding van GAMS een desinfibulatie is voorgesteld en er met haar dus wel degelijk over gesproken is geweest, merkt de Raad op dat de vermelding *“voorgestelde behandeling: desinfibulatie”* blijkt uit de stukken van het dossier (attest VGV, p. 3) maar dat zulks niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk een operatie tot desinfibulatie overweegt laat staan dat een dergelijke operatie gepland staat.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift poneert dat zij garanties wenst over een al dan niet terugkeer naar Ethiopië, omdat een hersteloperatie verstrekende gevolgen heeft bij terugkeer naar het land van herkomst (zoals onder meer sociaal isolement, exclusie, etc.) en haar kansen om nog te kunnen huwen en een gezinsleven te stichten enorm verlaagt, kan zij niet overtuigen. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekster een dergelijke vrees in concreto aannemelijk moet maken, waartoe verzoekster in gebreke blijft. Er wordt herhaald dat verzoekster op heden géén hersteloperatie heeft uitgevoerd, dat zij ter zitting aangeeft dat dit moeilijk lijkt en ze nog twijfelt gezien haar gehele medische situatie. Hieruit blijkt dat desbetreffende vrees aldus hypothetisch blijft. Daarbij komt dat uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas – met name het beweerde ‘gedwongen’ huwelijk en de daaruit voortvloeiende gevolgen voor haarzelf en haar vader, en zij aldus geen reëel zicht biedt op haar persoonlijke achtergrond in de Somalische regio in Ethiopië. Nu zij hiertoe in gebreke blijft, wordt vastgesteld dat verzoekster zelf meent dat de percepties en tradities binnen haar familie inzake VGV niet van die aard zijn dat deze haar blootstellen aan een risico op herinfibulatie.

De kritiek in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal op een vraag naar de reden van voorlegging van het medisch attest na, geen verdere vragen heeft gesteld omtrent de genitale verminking die zij destijds heeft ondergaan, noch over het ruimer familiaal kader en de ervaringen van andere vrouwen in de familie, doet

niets af aan het feit dat verzoekster zelf geen concrete vrees omwille van de door haar reeds ondergane VGV heeft aangevoerd.

Ook verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in casu niet dienstig. De precedentwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt bijgevolg individueel beoordeeld.

In casu stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Ethiopië aan herinfibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad vast te stellen dat in casu goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

3.3.6.7. Verzoekster verklaart dat zij sinds 2020 minder mobiel is en geeft in haar verzoekschrift aan dat het verlies van haar mobiliteit een ingrijpende impact heeft op haar zelfbeeld en sociaal leven en haar gevoelens van sociaal isolement vergroot. Verzoekster verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook dat zij na de dood van haar vader en doordat zij gehandicapt was, werd bespot, dat ze nooit meer een andere man zou krijgen en ze daar niet meer kon blijven, ook omwille van haar medische toestand. Haar medische toestand werd erger en erger, haar spieren werden minder, haar zenuwen werden minder en ze heeft veel pijn aan haar botten (administratief dossier, CGVS, p. 15-16).

De Raad stelt vast dat verzoekster diverse documenten voorlegt ter staving van het feit dat zij medische problemen kent in de vorm van een verlies in de zenuwen van de onderzochte spieren, dat verzoekster hiervoor kinesitherapie volgt en dat het gebruik van spalken wordt aangeraden om haar medische problemen te behandelen (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 1-2). Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een attest van therapeutische begeleiding door GAMS van 6 maart 2025 (stuk 3).

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze medische attesten die het bestaan van bepaalde fysieke letsels aantonen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en kan hierbij eventueel aangeven in welke mate deze bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van de patiënt. De arts baseert zich voor de oorzaak van de opgelopen verwondingen vaak op de verklaringen van de patiënt. Een dergelijk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover.

De Raad merkt op dat in de voorgelegde attesten niet wordt geconcretiseerd hoe de lichamelijke letsels zouden kunnen zijn veroorzaakt. Verder wordt er in de attesten ook geen uitspraak gedaan over de juiste graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de vastgestelde letsels, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die er volgens verzoekster aan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Aldus kan in dit geval niet blijken dat de letsels met meer waarschijnlijkheid werden veroorzaakt door gewelddadige handelingen dan door andere omstandigheden. Ten slotte wordt ook geen uitspraak gedaan over de ouderdom of recentheid van de verminderde mobiliteit.

Wat betreft het onderzoek naar de mentale toestand van verzoekster – zoals blijkt uit het attest van GAMS van 6 maart 2025 – benadrukt de Raad nog dat een psycholoog/therapeut bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een psycholoog doet vaststellingen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de klachten van zijn patiënt. Echter kan een psycholoog nooit met enige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de ingeroepen klachten van zijn patiënt zijn ontstaan. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problematiek zijn louter gebaseerd op verklaringen van de patiënt binnen de context van psychologische hulpverlening, hetgeen een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Hoewel in het attest wordt gesproken van een 'ernstig en complex trauma' alsook van een 'traumatische voorgeschiedenis', is het geen bewijs voor de omstandigheden of de context hiervan.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters (psycho-)medische problemen nog worden opgemerkt dat zij niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haar hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet

geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Het staat verzoekster vrij om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift voert zij aan dat dit “*niet ernstig*” is, omdat zij “*niet in aanmerking hiervoor*” komt “*gelet op de strikte voorwaarden die de wet hier stelt*”. Deze loutere bewering doet echter geen afbreuk aan de wettelijke voorziene mogelijkheid voor verzoekster.

3.3.6.8. Verzoekster gaat in het verzoekschrift in op haar specifieke persoonsgebonden omstandigheden, meer bepaald haar medische toestand, het feit dat ze een ongehuwde alleenstaande vrouw is, dat zij afkomstig is uit een minderheidsclan in haar regio van herkomst, dat zij ongeschoold en analfabeet is, dat zij geen financiële zelfredzaamheid kent en dat zij niet beschikt over een draagkrachtig familiaal netwerk bij een terugkeer naar Ethiopië. Verzoekster vervolgt dat vrouwen een groter risico lopen om slachtoffer te worden van (seksueel) gericht geweld en dat er een vergrote economische kwetsbaarheid en vermogen om zelf te voorzien in levensonderhoud speelt. Zij benadrukt dat het gegeven van vrouw-zijn aanleiding kan geven tot vervolging op basis van een sociale groep en citeert hiertoe uit diverse landenrapporten.

Er wordt vooreerst op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad onderstreept dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vluchtrelaas – en dus ook niet het gegeven van een ‘gedwongen’ huwelijksaanzoek – en dat moet worden besloten dat verzoekster geen zicht biedt op haar achtergrond en haar persoonlijk profiel. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van haar asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Ethiopië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt.

De Raad benadrukt te dezen nog dat het behoren tot een bepaalde sociale groep (met name ‘vrouw-zijn’) er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging loopt in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, waartoe verzoekster in casu en gelet op het voorgaande aldus in gebreke blijft.

3.3.6.9. Waar verzoekster doorheen het verzoekschrift verschillende malen opwerpt dat de commissaris-generaal rigide, met weinig mededogen en meelevendheid heeft gehandeld en zijn vraagstelling niet neutraal was, dient opgemerkt dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Het loutere feit dat de protection officer verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bijkomende vragen zou hebben gesteld over of zij al dan niet alleen haar rolstoel kan duwen, is op zich geen reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Het loutere feit dat de protection officer verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben geconfronteerd met onaannemelijkheden of verschillen in haar verklaringen, is op zich evenmin een reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Het is immers de taak van de protection officer om de geloofwaardigheid van het door verzoekster geschetste vluchtrelaas na te gaan. Bovendien kan hieruit worden afgeleid dat verzoekster gedurende het persoonlijk onderhoud reeds in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor eventuele ongelooftwaardigheden, zodat niet valt in te zien hoe dit haar op enigerlei wijze zou hebben geschaad. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan dan ook geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.6.9. Verzoekster voert voor het overige geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij heeft neergelegd tijdens de administratieve procedure zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.6.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent dus dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoeksters socio-economische situatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in haar verweernota pertinent opmerkt als volgt: *"(...) dat verzoekster zelf op geen enkel moment ten aanzien van de DVZ (Vragenlijst CGVS, d.d. 10 januari 2024) of tijdens het persoonlijk onderhoud socio-economische problemen in Ethiopië heeft opgeworpen. Verzoekster werd nochtans meermaals de mogelijkheid geboden om alle redenen aan te halen waarom zij niet naar Ethiopië kan terugkeren. Verweerder wijst daarnaast op artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, waaruit volgt dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsfactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verweerder betoogt dat uit verzoekster haar verklaringen echter niet kan blijken dat zij op een intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Ethiopië, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien."*

Deze motieven, die draagkrachtig zijn, worden door de Raad overgenomen.

3.3.7.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET